

**ריקי הציפור
ביער**

מולי מילר אטקינסון

בשנת 1944 הגיע הילד ריצ'רד בן הארבע מאנגליה לניו-זילנד. מולי מילר אטקינסון כתבה את הסיפור כדי להציג לו את הציפורים המקומיות, אותן לא יכול היה לראות במולדתו.

מספר שמות של הציפורים תרגמתי, את היתר וגם את שמות הצמחים השארתי בכינויים המקוריים. אמנם מרבית הציפורים שבסיפור לא נמצאים בארץ, אך אולי יזדמן למי מכם לבקר בניו-זילנד ולהכיר אותם.

הייתה זה לא אחרת מאשר ציפור כסופת-עין שבאה לעתים קרובות עם ציפורים אחרות אל גינתו, סמוך לים, כדי לחפש מעדנים לארוחת ארבע שלה. "בוקר טוב, כסופת-העין" אמר ריקי והוריד בנימוס את כובעו "באתי לראות את היער הירוק, וכל אשר מסביב. ומאחר שאת גרה כאן אולי תוכלי להראות לי מה לעשות ולאן ללכת?" גברת כסופת-העין הביטה עליו בספקנות "אני רק לעתים רחוקות מבקרת ביער עצמו" אמרה "כי שם, פנימה, חושך וכאן, בקצה היער זורחת השמש בין העצים. אני עסוקה עכשיו כי אני בונה קן ויש לי רק מעט זמן למנוחה."

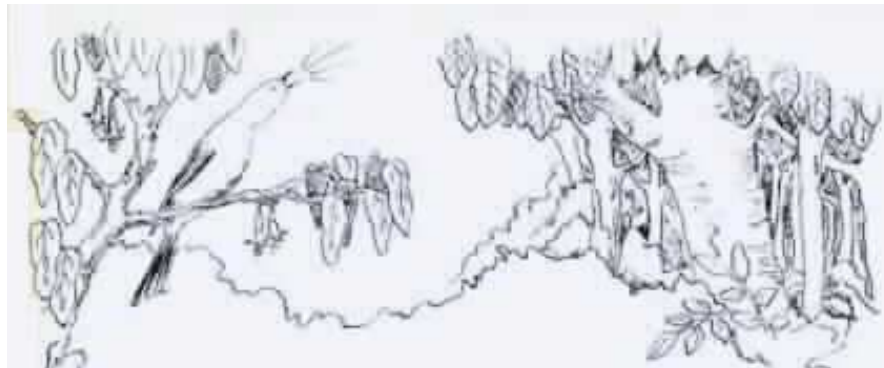

כשריקי הציפור היה בן ארבע הוא הרגיש כל כך אמיץ ונועז שיום אחד החליט לעוף ולראות את החורשה. לא רק עץ בודד, אלה את היער כולו, ירוק וגדול, עם גזעי עצים אדירים ושרכים שמצפים את האדמה במשטח עבה.

הוא עף סביב והתפעל: כמה ירוק, כמה קריר, כמה גבוהים כל העצים האלה. הוא הרגיש קטן וקצת בודד. פתאום שמע קול ידידותי של ציפור יער.

ואז, כשהם עפו בין העצים, שמעו פתאום צלילי
זמרה, כמו פעמוני זהב, שבקעו משיח ירוק
וקריר.

כסופת-העין התיישבה על ענף. "ריקי!" קראה
"תקשיב עכשיו! זה מר פעמוני ששר כאן. כמה
יפה קולו. בוא, ניגש קרוב יותר."

הם עפו בין גזעי העצים ישרים וגבוהים וליד
השרכים שמעל מפל המים, עצי מיקי-מיק, מטיפו
וקלאמטיס בעל עלים חלביים, דרך המטפסים
והתשתית הירוקה, למקומות זרים לשניהם.
אבל המראה היה חדש במיוחד לריקי שקרא:
"כמה זה שונה מכל הגינות שאני מכיר במפרץ
השמש שם למטה!"

ריקי בא מיד אחריה לתוך חלל בין השיחים,
שם איפה שגדלו שרכי עץ והשמש הבקיעה
בין הענפים.
"אך איפה הפעמוני?" שאל ריקי "הוא כבר לא
שר. אולי עף מכאן?"
"אראה לך" ענתה כסופת-העין. היא עפה לעץ
הפוקסיה ואמרה: "בוקר טוב, פעמוני היקר!"

"זה יפה" אמר הפעמוני כשהוא נד לריקי
בראשו "אבל קודם עליך להכיר את כל עם
היער. למעשה" וכאן הפעמוני נעשה עוד
יותר לבבי "אני חושב שנעשה
מסיבה לכבוד ריקי!"

הפעמוני תלוי היה בציפורניו על ענף ומצץ צוף
מפרחים. אך הוא מיד התיישר והתיישב בין העלים.
"הו, גברת כסופת-העין היקרה. את מזדמנת לכאן רק
לעתים רחוקות" אמר "ומי הבחור שבא איתך, בכובע
מוזר ונוצות אדמוניות? אני בטוח שהוא עירוני!"
"זה ריקי הציפור" אמרה כסופת-העין והסבירה
לפעמוני מדוע הם באו הנה ולאן רצו ללכת.

והפעמוני אמר: " הבה לא נאבד זמן. לפנינו הכנות רבות." ביחד עם ריקי הם התחילו להכין את השטח על עץ הפוקסיה, ואחר כך ערכו את שולחן המסיבה, עם צנצנות צוף וקנקני טל, פרי וגרגירי יער מכל הצבעים. הם קישטו אותו בפרחים וענפי שרכים. לקח להם שעות לבצע זאת ובדיוק כשגמרו חזרה כסופת-העין ואמרה "סיפרתי לכולם. הם רוצים מאוד לבוא וישמחו להכיר את ריקי בין ענפי עץ הפוקסיה."

"יופי!" קראה כסופת-העין, כמה נעים זה יהיה" ושלושתם התחילו בהכנות. ראשית כל הפעמוני הוציא את העט שלו וכתב מודעה קצרה וברורה על עלה גדול של צמח הרנגיורה: "מתקיימת מסיבה – בשתיים וחצי – בחלל השיחים של הפעמוני. כולכם מוזמנים!"

כסופת-העין לקחה את המודעה במקורה ועפה כדי לחפש ציפורים אחרות ולהפיץ את החדשות.

הם המתינו וניסו לנחש מי יגיע ראשון.
לפתע נשמע רעש כנפיים בין העלים
הירוקים, וקולות של ציוץ וזמרה. תוך
ברגע הכל התמלא בציפורים. איזו
מסיבה! כל תושבי היער הגיעו, קטנים
כגדולים, וכולם ביקשו להכיר את ריקי.

וציפור טוי במעיל שחור עם עניבה לבנה על צווארה.
והנה קוקייה שבאה רק בקיץ ממקומות מעבר לים.

והנה ווקא וקיווי, ופוקקו לבוש אדום וכחול. פוקקו בא
מביצות, רחוק מכאן, כדי להשתתף במסיבה שלנו."

"אתחיל עם מורפוק"
כסופת-העין התחילה להציג
את הציפורים "הוא כל כך
חכם. ראה את עיניו הרציניות.
ואחריו שלדג. ראה כמה הוא
יפה עם המעיל הכחול וחזיה
צהובה. והנה יונה, אותה אנו
אוהבים במיוחד, כי היא מאוד
עדינה, למרות שהיא גדולה

ואז כסופת-העין נתנה סימן וכולם
התאספו סביב שולחן המסיבה. ריקי
כמעט התפקע מגאווה כשראה את
כולם שיושבים סביבו וידע שהם באו
לכבודו, למסיבה ביער חשוך וירוק.

"אבל" המשיכה כסופת-העין "אל נשכח גם את
הקטנים יותר ואותם אני אציג מהר. הנה
זנב-המניפה, וראש-לבן, וריפלמן, וגברת רירו-רירו
האפורה ששרה כל כך יפה,
וכמובן מר מירו."

וכך היא המשיכה עד שבסוף ריקי עשה הכרה עם
כל ציפור וציפור.

אחרי שכולם שבעו הם המשיכו
לצייץ ולשיר עד שקיעת השמש. אז כולם
הרגישו עייפות ורצו לנוח. רירו-רירו הייתה
עייפה מדי כדי לשיר, וריפלמן כבר הסתיר
את ראשו תחת הכנף, וגם היונה התחילה
לנמנם.

אזי קראה כסופת-העין: "ריקי
ואני מוכרחים ללכת מכאן כי
כבר מאוחר והדרך חזרה
למפרץ ארוכה."

הם עפו דרך היער, שמחים שהם ביחד, כי צללים
אפלים נראו כבר בין העצים והענפים התנודדו
ברוח הערב. אך ריקי היה שמח והרגיש חום
פנימי ועדיין חשב בגאווה על כל הידידים שהכיר
מאז שעזב את ביתו במפרץ השמש.
הם הגיעו לקצה היער וכסופת-העין נפנפה לו
לשלום, והוא המשיך את דרכו הביתה לבדו.

ריקי הביט סביב ואמר: "באמת קשה
למצוא מילים כדי לבטא כמה נעים כאן
ביער הירוק, וכמה טובים הייתם כלפי.
ואני מודה קודם כל לפעמוני שאירח אותי
כל כך יפה."
ועם ציוץ הוא עף משם, וכסופת-העין עפה
אחריו.

